

акти (подзаконске снаге), што опет значи да акти који имају снагу устава не би требало да буду предмет ове контроле, што је и логично јер немају испред себе један виши акт према коме би се усклађивали. Но, изузетно, и такви акти могу бити подвргнути уставносудској контроли, као рецимо у Аустрији где Уставни суд цени и незаконитост међународних уговора а они се (и по оцени самог Келзена) сматрају „непосредно уставним“ државним актима. Што се тиче закона, сви они без разлике подлежу овој контроли а у федерацији тој контроли подлежу и закони федералних јединица који морају да буду у сагласности са федералним (савезним) законима. Но, како се специфичност федерације огледа у супрематији федералног поретка над поретком федералних јединица, односно надмоћности савезног устава над уставима федералних јединица, то неке федерације (као рецимо аустријска или немачка, али и ова наша последња, трећа југословенска) познају и контролу уставности која се односи на уставе федералних јединица који морају да буду у сагласности са федералним (савезним) уставом. Када уставни суд оцени да је један правни акт несагласан са уставом или законом, он га елиминише из правног поретка, при чему код неуставног закона та елиминација значи само констатацију (неуставности), док код других прописа и аката значи касацију или њихово поништавање. Код неуставних закона уставни суд не иде одмах на доношење касаторних одлука, него по правилу оставља доносиоцу акта одређени рок у коме овај треба да отклони његову неуставност. На самом доносиоцу акта је да га исправи и усклади са уставом и законом и он то може да учини или не, с тим да, ако то учини (што је боље решење), онда су исте последице као да је то учинио и један спољни орган какав је уставни суд. Но када одлука уставног суда има касаторно дејство, она је општа и делује према свима (*erga omnes*) па се њом поништава или укида један акт и елиминише из правног поретка.

б) Органски спорови или решавање сукоба надлежности

Ово су спорови у којима уставни суд решава сукобе надлежности између државних органа, а најчешће судова и управе. Суштина овог спора је да се утврди ко је од два (или више) органа у конкретном случају надлежан за решавање неког питања. Ово је пре свега спор између две стране које имају посебан правни интерес у њему па се и појављују као предлагач и противник предлагача (у том спору). Овај спор може да се појави у смислу позитивног сукоба надлежности, када два или више органа претендују да